

ד.

פר א מ"י ט"ב חל' **ה**
 קמח הלל' י' סמג
 ללחן קמח טו"ע י"ד ט"י
 קמח סמ"ג:
 ב' נ"ח פ"ח הל' טו"מח
 אול"ל הל' ו':
 ב' מ"ס ס' ב' סמג
 ללחן קמח טו"ע י"ד
 ט"י קמח סמ"ג י"ד קמח
 סמ"ח:
פר ד מ"ס הל' נ סמג
 ט"ו טו"ע י"ד ט"י
 קמח סמ"ח:
פר ד מ"ס הל' ד
 טו"ע ס' סמ"ח:
פר ד מ"ס טו"ע ס'
 סמ"ח ט:
פר ד מ"ס הל' נ
 טו"ע ס' סמ"ח א:
 א ט"ו טו"ע ס' סמ"ח ב:

כל כדפרשית והלכתא כוותיה והקשה
הפסק דכל זה אינו אלא מכה הפירוש
ומה עד שולי החצית והקשה לישנא דכולי
לא משמע הרי דהא לא היה נעשה כי
אם להריק את החצית דרך שם בלא
נקייה וגם ר"י פירש לקמן שהביטחא
היתה מגעת עד שולי החצית ומה
הקשה ר"ח בדמכה דוכתי פסקין
יחדיו לגבי רבים היינו כשפסק¹¹
הביא כוותיה *אבל הכא דלמא ביריחא
לא משמע ליה לרב פסא ודלמא לא
שמע ליה דרבנן פליגי עליה והו
הדר ביה לכך נראה לו דאין הלכה
כרב פסא מטעם דקם ליה כחידושה
וגם ר"ח פסק ק"ו ור"ח לפי מה
שפירש לעיל שהביטחא היתה מגעת
עד שולי החצית למא לא היה רב פסא
רואה לאסור¹² וימחא לנישנא דכל
להדיא בראה אסור אע"פ שסופו
לנאח גם שם לא היה רואה לאסור
כי אם מה שעלה בחזל הקנה אבל
לנישנא דעד בראה אסור משום
סופו לנאח למא לא היה אוסר שם
א"ל ויומר דעד בראה סופו לנאח יומר
בגל דכשאיסר עובד כוכבים ידו מעל
הקבץ יא' הין מחליז אבל בנח גיטחא
כיון ששם העובד כוכבים ידו מנעו
מלנאח אם לא ימחז בקנה פסם
שניה וז"ל דבין רב פסא ורבא דלא
אסרי בהנאה השאר מעט מערובות
סביר כרשב"ג דלאמר ימכר חוץ ממדי
יון נסך שני והביא דקדח במניניה

וַאֲדָךְ שָׂרִי וְאִכָּא דַּאֲמִרִי אִמֵּר רַב פֶּפֶא ^(א) עֲדָה
הִבְרֹחַ חֲמֵרָא אֲסִיר וְאִידָךְ שָׂרִי אִמֵּר רַב
יִימֵר כִּתְנָאִי ^(ב) חֲבִית שְׁנֵקֶבֶה בִּין מִפְּהִי בִין
מִשְׁוֹלֵה וּבִין מִצִּידִיה וְנַעַם כּוּ מִכּוֹל יוֹם
יִטְמָא רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר מִפְּהִי וּמִשְׁוֹלֵה
יִטְמָא ^(ג) מִצִּידִיה טְהוֹרָה מִכָּאן וּמִכָּאן אִמֵּר
רַב פֶּפֶא יַעֲבֹד כּוֹכְבִּים אֲדָנָא יִשְׂרָאֵל
אִכּוּבָא חֲמֵרָא אֲסִיר מִ"ט כִּי קָאֲתִי מִכּוּ עוֹבֵד
כּוֹכְבִּים קָאֲתִי יִשְׂרָאֵל אֲדָנָא וְעוֹבֵד מִכּוּ כּוֹכְבִּים
אִכּוּבָא חֲמֵרָא שָׂרִי וְאִי מִצְדָּד צִדּוּדִי אֲסִיר
אִמֵּר רַב פֶּפֶא הָאִי עוֹבֵד כּוֹכְבִּים דִּדְרִי וְיָקָא
וְקָאוּלִי יִשְׂרָאֵל אַחֲרֵיהּ מִלֵּיא שָׂרִי דֵּלָא
מִקְרֵקֶשׁ חֲסִירָא אֲסִיר דֵּלָמָא מִקְרֵקֶשׁ ^(ד) כּוֹבָא
מִלֵּיא אֲסִיר דֵּלָמָא נַעַם חֲסִירָא שָׂרִי דֵּלָא
נַעַם רַב אֲשִׁי אִמֵּר ^(ה) וְיָקָא אִין שְׂרָא וּבִין
חֲסִירָא שָׂרִי מִ"ט אִין דֶּרֶךְ נִיסוּךְ בִּכְך מַעְצָרָא
וְיִירָא רַב פֶּפִּי שָׂרִי רַב אֲשִׁי וְאִיתִימָא רַב
שִׁימִי בְּרַ אֲשִׁי אֲסִר בִּכְחוּ יְכוּלִי עֲלֵמָא לֹא
פִּלְגִי דַּאֲסִיר כִּי פִּלְגִי בִכְחַ כְּחוּ אִיכָא
דַּאֲמִרִי בִכְחַ כְּחוּ כּוֹלִי עֲלֵמָא לֹא פִּלְגִי דִּשְׂרִי
כִּי פִּלְגִי בִכְחוּ הוּהּ עוֹבֵדָא בִכְחַ כְּחוּ
וְאֲסִיר רַב יַעֲקֹב מִנְהַר פְּקוּדֵה הָהוּא חֲבִיתָא
דְּאִיפִמְעָה

חיבור (ג) ליאסר כל היין.
מילתיה דרב פפא כחנאי
ויחיד ורבים הלכה כרבים
צין מפיה טמאה דכולן

ואידך שרי. אף דסמיה דקסבר דלדין
ולית הלכתא כוותיה דהא מוקי רב יי
וקס ליה רב פפא כרבי יהודה דמישל
דלגני רבנן עולה ואמרי בן מנחם
מיוז: (א עד עולה) רב יי מלחמה

גליון הש"ס

תשס"ו ר"ה (ב'תרפ"ד)
אשר ב' אפריל חמ
רמז כחמשה עשר
יית' עשר בשנת ד'ק ס"א

עלי:

ניקבה מפיה. הואיל וכל היין שלמנה נעשה בסוף לעלוין הוה חיבור ומשוויה נמי הואיל וכל היין משך אחר הנקב הוה חיבור אבל נקב ממנה שטורה מכאן ומכאן כדכ פסא. ורכנן לית לכו דרז פסא הלכך לית הלכחא כושיה וכולו חסור בשמיה ומותר בכחא. **עובד כוכבים ארנא.** (ח) מערה היין מדנא לכוכא: **וישראל אכוכא.** וחמוזו בידו: **חמרנא אכסור.** בכחא דהיינו נמי יין שמוגז עובד כוכבים וכמו הוא אשכרנא לית משום לך לך חמרנן כו: **וואי קא מלד מלדו.** לכוכא: **חמרנא אכסור.** (ט) משום דמרקשש לית לחמרנא ובכוכא מליאה עסקינן למנא ננע. לישנא חמרנא אפילו חסירה נמי כיון דמרקשש בכוכא הוה ליה כמו בכוכא ואסור בשמיה: **ויאד.** חזי קשור: **וקאפי ישראל חמוריה.** ודזי דלא ננע עובד כוכבים: **נכוסא חמרנא אכסור.**

י' ליה א"ח בלא קרקס
א' מישפח ה"ל כח' של
ה' למשכך וה' נסך: א'ן
כח' למישכ' לנגיעה כשהוא
מאמר: מעשר ויירא. בת
מכשכ' כמו (שופטים ו) ויח
ספל מים: בכח. היכא
על הנסרים שעל התפוח
: כח כח. כון שמגלגל
ה' ובלשון לעז משפחתי:
למפתח

דאין קרקוש בכלי פתוח. ואע"ג דמי
מעט מיון דלא נחא ליה בקרקושיה ד
בבונה ומותר אכל זמא דמי תרבוש וז

המכש. **אישפלב"ל** [אישפיל"א].
 בורג המכש. (בגומיות).

זיירא. לשון שולר (ב"מ
מ"ד).

טעם זיין התעוררות אחת כרגע דפרי
ספופו ללכת דוקא כשהיה העובד כוכבים
הנה גישתו שמעו היין ללכת והוא כאלו
גשע בקיולו היותו לא אם ישראל אחר
נשם זין זיין נצוק למד' נצוק אינו חיבור
בבחינת אף בשמים דמגע הקיולו אינו כלום
ותו הלבנות בני המערה זין נסך לצור
נצוק אינו חיבור הכל ש"ל ז"ל לרב ספא
זי ברא שיקפחו אותו הנקב ויעש ספא
ההאשון ש"ל דרך עובי הברא אסור
דרך שם חפשי שגוע בדומי הנקב שם
הנקב וא"ם אמאי לא יעמא את המותר
שם אפ"ן ע"ג זין ונגע טבול אינו מתקלמו
שם אדמא וישראל אבובא. ריקנית ואחזה
לשם תושל לך נפי אותו פירוש שפירא
ניסוך ומיהו כמו של עובד כוכבים אינו
ידע לבדו אבל אי סייע לו ישראל הכל
ולה אסור בלדאמירין לקמן (דף עב:) אמר
שחלימו ושדמו ליה עליה: וא"ם ספד
ורקש ליה כבויה ע"ל כמו כבויה ואסור
זדס שמניחם עובד כוכבים לבדו להגביה
זו ממש הוא בדללוה ביה היה מקללוה לו
לד אחד שלא יטה אותו העובד כוכבים
אינו יכול דפרק המנויע (עמ' דף עב:).
הכי ק"ל דרב אשי הוא בתראה ואכזבו
במזל או לישא הדלי דרך טעמנו מותר
זו וזה לזה דכשר מיון דאין דרך ניסוך נצק
וצא עובד כוכבים והדיק וגם כקטש גדול
ואת ולא כל כך וצא הנגר עובד כוכבים
על המעשים לבד שם עור דף אשין דר"ם
וגם היה ר"י מצינו רביה מהיילא דלקמן
מהלך מטעם דמפסיק אשכולות אכן ר"ם
עין שגזשין אותן כחפשו שלנו ולכן מפסיק
יעשה רב לכן טוב הדבר שימעי ישראל
על להשלימה או אשנים ויכולין להשלימו
יכול זה אינו יכול דהוי מסייע שאין בו
לאחרי שמחיר כזה כמו וזהו מעביר דין
אסור לא מצינו חילוק בין ג' כחות לב'.

מן נאמר: **מצידיה** מחורה. פי' חוק מן היין שנבדל
 וזוהי פוסלים מדע דהא תמן (ועל זה סי' מה"ע ע"ה) ש
 פוסל הי"ט מפני ששניהם חמור זה לזה: **עובד** כובכים
 גאה דה"ל יין שמוגז עובד כובכים דמחו זה ואסתרל זה
 כד' דה"ל להחמיר וכן יותר שיש להם בהירוק כבונות
 דוקא כי שפך העובד כובכים לגדו וכן כגמול כי יין
 טובכים אסור אם הם אחד מעורב בו מותר ומיהו למחמ
 גורא לא לקרוב עובד כובכים ולסיעה כדחייבי דלמח מש
 יין (ול שו"ת שפי' הקו"נ) אפי' כבונת חמירי דריו אמר
 נוגע בקנה או נוגע בשולי הכונא ואור"י כי יש דא
 מקלה מון הכונא כי שיקלה יפה ואומרים מסיע שאין
 להחמיר בבני אדם כשמטין הכונא שיש בה מעט יין
 הי' ודאי חמירי א"ז כי ממס' כי הוצא דהו יכלו זה
 דרך יסוד כבך ע"י קרקוע יין ככלי ששע"ה שנואל
 על ראשו או על כפיפו דליכא למיחש דלמח נגע אבל
 יך מלח יין אפי' שהעובד כובכים דחוק ומצניע דפתיח
 חבית וזה תחתית המנופה שהיתה רפיה ע"פ החבית
 וזה נעורה והיא תופסת נגד הבקו ומעלה היין ללח
 שפסם (הספק) כל זה החיר מעטס שהיה דמחל לא
 גורא זה אם ירעו אפי' שיש פתחון פה לבצע דין לחוק
 כי באכסולות לאכסולות עמאין והגם טהורה ואפי' שהיין
 יוראליה יין מן הגרמ מעורבות וזה אכסולות ועצרות
 אכסורא ר"ע בנה פקוד. וכן פסק רבינו מהגאל דמח
 יה על הגם של ענבים ונעין שיהיה גם הישראל לגדו
 כובכים ואין דין כבא הישראל שמה ים לאסור כמו וזה
 כובכים לגדו ויש כאן הפסק מרובה כי למח על ראש
 חבית כבכים כשמטין דמים על הטננים ומיהו למח אור
 חבית

בזה כל שעה עופה להטפח וראשו
 י"ל דמשקה הנה מחמת טבול יום נפס
 לא פסל אלא מקום מגעו ואפילו מאן
 בידו חמר אסור פ"י הקונ"ג ואפילו
 לעיל גבי י"ן שמוגו דלינו אסור כהנא
 ובמאי דלבראי גזור והנשאר כלי מו
 מותר ואף בשמיה דכל היכא דמח עוב
 לה רבא להנהו שפוכאי כי שפיתו
 צדורי אסרי. נראה לר"י כי מפרש
 בשמיה ומדמי ליה לנוגע בקנה דמה
 ההנלה שהצית כחמה או הצית כשה
 רצה לומר נזה לא אסור ולא היתר א
 ואפילו אם נזה קטן חסיע דמסיע
 ז"קא בין צדרי בין חסריא ש"י. ד
 לא פליג ואסור ודוקא כשנש
 ומכאן יש ללמוד שזה יס כן נד על
 ומכאן היתר ר"ח על כרס שהיה רפו
 שלא היו השולים מהדוקים וכן ייחדי
 והעמידו כהדוק כנגד הסדק כספי
 נסוק ככן וגם ר"י הורה לסמוך על
 (דף סה:) דעם הארץ שהשיט דו לגח
 דמה אותה ראה כי שם מדבר אחר דר
 היטע העיר: הורה עובדא בבא בחו
 עם העירד כוכבים לגלגל כשמשפיל ה
 כל אחד נלדו אכל אם די כחה העירד
 ממש אמתם רש"ס פ"י שאל גלגל העיר
 איכא ג' בחמת מהל גלגל ומהרה ועו